På grundlag af disse præmisser

udtaler og bestemmer

DOMSTOLEN (første afdeling):

1. **Sagsøgte frifindes.**

2. **Hver part bærer sine omkostninger.**

O'Keeffe Mertens de Wilmars Koopmans

Afsagt i offentligt retsmøde i Luxembourg den 14. december 1979.

A. Van Houtte
Justitssekretær

A. O'Keeffe
Formand for første afdeling

FORSLAG TIL AFGØRELSE FRA GENERALADVOKAT J.-P. WARNER FREMSAT DEN 22. NOVEMBER 1979 [1]

Høje Ret.

Sagsøgerinden i denne sag, fru Evelyn Anna-Maria Devred, født Kenny-Levick, er tjenestemand i kategori C, lønklasse 4, ved Kommissionen i Bruxelles. Hun er britisk af fødsel og belgisk via sit ægteskab. I det væsentlige går hendes påstande i sagen ud på følgende:

i) Kommissionens beslutning om, at hun ikke er berettiget til udlandstillæg efter tjenestemandsvedtægtens bilag VII, artikel 4, annulleres;

ii) subsidiært erstatning for det økonomiske tab, som hun angiver at have lidt ved den nævnte beslutning.

1 — Oversat fra engelsk.

I medfør af artikel 4, stk. 1, i bilag VII til tjenestemandsvedtægten gives der udlandstillæg til

a) den tjenestemand, der

— ikke har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område han gør tjeneste, og

— i den femårsperiode, der udløber 6 måneder før hans tiltrædelse af tjenesten, hverken har udøvet sit hovederhverv eller haft bopæl på en varig måde på statens europæiske område. Ved anvendelse af denne bestemmelse ses der bort fra de tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation;

b) den tjenestemand, der har eller har haft statsborgerskab i den stat, på hvis område tjenestestedet befinder sig, men som på en varig måde i den tiårsperiode, der udløber ved ansættelsestidpunktet, har boet uden for statens europæiske område af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation.

Fru Devred er født i Alexandria den 15. marts 1946. Hendes far var britisk statsborger af fødsel. Det er oplyst, at han gjorde tjeneste, eller havde gjort tjeneste i RAF.

Hun gik i skole i Egypten fra 1949 til 1962. Efter at hendes forældre var flyttet til Rom, gik hun i American Business School dér i 1962 og 1963 og fik diplom som sekretær. Fra 1965 til 1967 arbejdede hun som sekretær ved FAO i Rom. I april 1967 blev hun ansat ved Euratom's Kommission i Bruxelles. Den 5. august 1970 indgik hun ægteskab, i Woluwe-Saint-Lambert, med Jacques Jean Christian Devred, som er belgisk statsborger. I medfør af artikel 4 i den belgiske lovbekendtgørelse af 14. december 1932, som konsoliderer lovene om erhvervelse, tab og generhvervelse af statsborgerskab, erhvervede hun derved automatisk belgisk statsborgerskab, som hun dog kunne give afkald på ved at afgive en erklæring inden seks måneder. Hun afgav ikke en sådan erklæring. Hendes britiske statsborgerskab berørtes dog ikke herved.

Fru Devred var naturligvis klart berettiget til udlandstillæg indtil sit ægteskab. Tillægget blev ikke trukket tilbage som følge af dette. Det er af Kommissionen blevet oplyst, at dette var i overensstemmelse med administrativ praksis på daværende tidspunkt og skyldtes de omstændigheder, at hr. Devred's hjemsted også var i Rom, og at han kun var i Belgien som student.

I september 1971 blev fru Devred forflyttet fra Bruxelles til Det fælles Forskningscenter i Ispra. I 1972 tog hun sin afsked fra Kommissionen for, så vidt jeg forstår, at ledsage sin mand til Saudi Arabien, hvor han havde fået stilling. I Saudi Arabien arbejdede hun som (lokalt ansat) sekretær for De forenede Nationers Udviklingsprogram (UNDP). I 1974 flyttede hun og hendes mand til Tune-

sien, igen fordi han havde fået en stilling dér. Denne ansættelse ophørte i 1976, hvorefter hr. og fru Devred vendte tilbage til Rom, hvor hun arbejdede på midlertidig basis for FAO.

Den 1. december 1977 blev fru Devred igen EF-tjenestemand i Bruxelles som følge af deltagelse i ansættelsesprøve. I 14 dage arbejdede hun i Rådets generaldirektorat, men den 16. december 1977 blev hun overflyttet til Kommissionen, hvor hun har arbejdet siden.

Først antog Kommissionen, at fru Devred var berettiget til udlandstillæg. Det er af Kommissionen blevet oplyst, at dette skyldtes, at ingen havde undersøgt, om hun var berettiget hertil. Den 15. februar 1978 modtog hun imidlertid en lønseddel, som ikke blot angav, at tillægget blev trukket tilbage, men også at det beløb, som hun tidligere havde fået udbetalt i tillæg, ville blive opkrævet ved fradrag i hendes løn fra februar 1978. Samme dag, eller måske en dag eller to senere — den nøjagtige dato er usikker — havde hun en samtale med hr. Pratley, chefen for afdelingen vedrørende »Personlige rettigheder og privilegier« i Kommissionens generaldirektorat for personale og administration, hvorunder hun fik forklaret grundene hertil.

Den 28. april 1978 indgav fru Devred en klage i henhold til artikel 90, stk. 2, i tjenestemandsvedtægten over afgørelsen, hvorved hendes udlandstillæg blev trukket tilbage. Hun fik ikke svar på klagen inden for de i artikel 90, stk. 2, foreskrevne fire måneder, og har derfor anlagt denne sag. Hendes klage fik dog til resultat, at Kommissionen besluttede at tilbagebetale hende det beløb, som var blevet fratrukket hendes løn for februar 1978. Kommissionen anlagde herved det synspunkt, at artikel 85 i tjenestemandsvedtægten, som vedrører tilbagesøgning af fejlagtigt udbetalte beløb, ikke fandt anvendelse, fordi hun havde oppebåret udlandstillægget for perioden fra 16. december 1977 til 31. januar 1978 i god tro.

Der kan naturligvis ikke være nogen tvivl om, at hvis artikel 4 i bilag VII til tjenestemandsvedtægten skal fortolkes efter sin ordlyd, er fru Devred ikke berettiget til udlandstillæg. Den 1. december 1977, dagen for hendes genindtræden i Fællesskabets tjeneste i Bruxelles, var hun belgisk statsborger, og hun havde ikke i den tiårsperiode, som udløb på denne dato, på en varig måde boet uden for Belgien: hun havde boet i Belgien fra 1967 til 1971.

Til støtte for hendes påstand om, at hun alligevel er berettiget til udlandstillæg, har hun gjort gældende, at hun er berettiget til det i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a, i bilag VII, subsidiært, at hun er berettiget til det i medfør af artikel 4, stk. 1, litra b.

Til støtte for sin påstand om at være berettiget til tillæg ifølge artikel 4, stk. 1, litra a, er tre argumenter blevet fremsat.

Det første byggede på traktatens artikel 119 og Domstolens domme i sag 21/74, *Airola* mod *Kommissionen*, og sag 37/74, *Van den Broeck* mod *Kommissionen*, Sml. 1975, s. 221 og 235.

De vil huske, at i *Airola* mod *Kommissionen* var sagsøgerinden, som arbejdede i Ispra, belgisk af fødsel og havde indgået ægteskab med en italiener. Ifølge

italiensk ret erhvervede hun derved automatisk italiensk statsborgerskab uden nogen adgang til at give afkald på det. To dage efter indgåeldsen af ægteskabet havde hun afgivet en erklæring i henhold til artikel 22 i den belgiske lovbekendtgørelse af 14. december 1932, hvorved hun bevarede sit belgiske statsborgerskab. Uden denne erklæring ville hun have mistet det. Domstolen bestemte, at under disse omstændigheder måtte der i forhold til artikel 4 i bilag VII ses bort fra hendes italienske statsborgerskab, idet denne artikel ellers ville medføre diskrimination mellem mandlige og kvindelige tjenestemænd, idet en mandlig tjenestemand aldrig ville kunne få sin hustrus statsborgerskab påtvunget.

I *Van den Broeck* mod *Kommissionen* derimod var sagsøgerinden, som arbejdede i Bruxelles, fransk af fødsel. Hun giftede sig med en belgier. I kraft af såvel den belgiske lovbekendtgørelse af 14. december 1932 som en fransk-belgisk aftale af 9. januar 1947 erhvervede hun derved belgisk statsborgerskab og mistede sit franske statsborgerskab, men hun kunne inden seks måneder efter indgåelsen af ægteskabet afgive en erklæring, hvorved hun ville generhverve sit franske statsborgerskab og give afkald på det belgiske. Hun afgav ikke en sådan erklæring. Domstolen fandt, at da hun havde valgt ikke at benytte sig af denne mulighed, var der ikke i »kravet om ligestilling« nogen begrundelse for ikke at tage hensyn til hendes belgiske statsborgerskab ved anvendelsen af artikel 4.

Fra fru Devred's side blev det fremført, at hendes sag i princippet svarede til *Airola*-sagen, men var forskellig fra *Van den Broeck*-sagen. Det blev påpeget, at fru Van den Broeck's belgiske statsborgerskab var det eneste, hun havde. Hun havde haft valget mellem at være fransk eller belgisk, men hun kunne ikke være begge dele. At have set bort fra hendes belgiske statsborgerskab ville derfor have ført til at behandle hende som statsløs. Fru Devred havde derimod ligesom fru Airola dobbelt statsborgerskab. Det var derfor rigtigst at se bort fra det statsborgerskab, som hun erhvervede via ægteskabet, da en mand ikke ville have erhvervet det på den måde. I hvert fald, fremførtes det videre, selv om fru Devred havde givet afkald på sit belgiske statsborgerskab, som hun havde kunnet inden seks måneder efter ægteskabets indgåelse, ville den kendsgerning have stået tilbage, at hun havde været belgisk mellem datoen for ægteskabets indgåelse og datoen for afkaldet. Afkaldet ville derfor ikke have været til nogen nytte for hende ved en fortolkning af artikel 4 efter dens ordlyd, idet denne artikel vedrører en »tjenestemand, der har eller har haft« statsborgerskab i den stat, hvor han er ansat.

Det førte til en diskussion mellem parterne om — som et spørgsmål vedrørende belgisk ret — hvorvidt et afkald af den omhandlede art havde tilbagevirkende gyldighed eller ikke, et spørgsmål, som der tilsyneladende ikke er enighed om blandt de belgiske myndigheder. Det førte også til, at Kommissionen oplyste, at dens praksis gik ud på at se bort fra den pågældende kvindelige tjenestemands midlertidige erhvervelse af belgisk statsborgerskab.

Efter min mening er denne praksis klart korrekt af to grunde, hvoraf hver af dem i sig selv ville være tilstrækkelig. Den ene grund er, at erhvervelsen, gennem indgå-

else af ægteskab, af et statsborgerskab, som man giver afkald på inden seks måneder efter ægteskabets indgåelse, må lades ude af betragtning i kraft af grundsætningen om, at lovgivningen ikke tager sig af bagateller. Den anden grund er, at eftersom en sådan erhvervelse er ganske ufrivillig — og udelukket for mænds vedkommende — falder den fuldt og helt ind under det princip, som ligger til grund for Domstolens afgørelse i *Airola*-sagen.

Hvor der imidlertid som her ikke er noget afkald, mener jeg ikke, at princippet fra Airola-sagen finder anvendelse. Fru Devred, som fru Van den Broeck, havde valgfrihed. Det var ganske vist ikke helt den samme valgmulighed. Det var faktisk en mindre alvorlig valgmulighed. Fru Van den Broeck måtte vælge mellem det statsborgerskab, som hun var berettiget til gennem sin fødsel, og det statsborgerskab, som hun var berettiget til gennem sit ægteskab. Fru Devred skulle kun vælge, om hun permanent ville acceptere det statsborgerskab, som hun var berettiget til gennem sit ægteskab. Hun ville beholde det statsborgerskab, som hun var berettiget til gennem sin fødsel under alle omstændigheder. At have set bort fra fru Van den Broeck's belgiske statsborgerskab ville jo også have svaret til at behandle hende som statsløs. Men Domstolens afgørelse i hendes sag angik ikke dette. Den angik det forhold, at hun på grund af sin valgmulighed ikke var dårligere stillet, end en mandlig tjenestemand ville have været: ingen af dem kunne få ægtefællens nationalitet påtvunget. Faktisk forekommer det mig, at en kvindelig tjenestemand i fru Devred's situation på en måde er bedre stillet end en mandlig tjenestemand, som indgår ægteskab med en statsborger fra et andet medlemsland. Han har normalt ingen ret til at erhverve sin hustrus statsborgerskab, selv om han gerne ville.

Jeg ville derfor afvise fru Devred's første anbringende til støtte for hendes krav om at være berettiget til udlandstillæg i henhold til artikel 4, stk. 1, litra a.

Det andet anbringende, som hun har fremført til støtte for dette krav, var, at såfremt en tjenestemand har dobbelt statsborgerskab, kræver artikel 4, korrekt fortolket, at hans eller hendes »effektive« eller »aktive« eller »dominerende« eller »fremherskende« statsborgerskab fastslås, og at der ses bort fra det andet. (Blandt denne mangfoldighed af adjektiver foreslår jeg for nemheds skyld anvendelsen af »fremherskende«). Det blev nævnt, at i fru Devred's tilfælde var hendes fremherskende statsborgerskab det britiske.

Jeg indrømmer, at for en person, hvis juridiske opdragelse stammer fra England, er det vanskeligt at forstå begrebet fremherskende statsborgerskab. Det er ikke et begreb, som eksisterer i engelsk ret; det eksisterer, så vidt jeg ved, heller ikke i noget land, hvis ret er afledt af common law fra England. Man ved naturligvis, at begrebet anvendes i folkeretten, især hvor to eller flere stater kræver samme persons troskab — jf. f.eks. Haag-konventionen af 12. april 1930, som er ratificeret af både Belgien og Det forenede Kongerige, men åbenbart ikke af alle Fællesskabets medlemsstater.

Principielt er begrebet imidlertid blevet udviklet af domstolene i de lande, hvis internationale privatret lægger vægt på

statsborgerskab frem for på bopæl (i common law's forstand) ved konstateringen af de for en person gældende regler. Stillet over for situationer, i hvilke personer har dobbelt statsborgerskab, har disse domstole været nødsaget til at udvikle et begreb som fremherskende statsborgerskab.

I sag 33/72, *Gunnella* mod *Kommissionen*, Sml. 1973, s. 475, på s. 486 overvejede generaladvokat Mayras nøje spørgsmålet om, hvorvidt dette begreb skulle anvendes i relation til artikel 4 i bilag VIII til tjenestemandsvedtægten. Han kom til den konklusion, at det ikke skulle anvendes. Jeg er ganske enig heri. Artikel 4 vedrører kun spørgsmålet, om en tjenestemand har eller ikke har (eller har haft eller ikke haft) statsborgerskab i den stat, på hvis territorium hans arbejdssted er beliggende. Artiklen vedrører ikke spørgsmålet, om tjenestemanden tillige har eller ikke har (eller har haft eller ikke haft) et andet statsborgerskab.

Skulle De imidlertid ikke dele denne opfattelse, vil det være nødvendigt at tage stilling til, om fru Devred's fremherskende statsborgerskab er det belgiske eller det britiske. For at muliggøre en sådan stillingtagen tror jeg, at det er nødvendigt med yderligere oplysninger vedrørende arten af hendes britiske statsborgerskab. Dette skyldes de komplicerede regler om britisk statsborgerskab.

Som udgangspunkt er enhver borger i ethvert land inden for Commonwealth britisk statsborger. I medfør af section 1 i den britiske lov af 1948 om statsborgerskab er udtrykkene »British subject« og »Commonwealth citizen« synonymer. Det betyder, at noget nær en femtedel af hele menneskeheden er britiske undersåtter.

Inden for denne meget store gruppe er der en mindre gruppe mennesker, som er »citizens of the United Kingdom and Colonies«. Vi ved, at fru Devred tilhører denne mindre gruppe, fordi vi foran os (i hendes personlige akter) har en fotokopi af de to første sider i hendes britiske pas.

Ikke enhver »citizen of the United Kingdom and Colonies« har imidlertid ret til bopæl i selve Det forenede Kongerige. Den ret tilkommer i medfør af immigrationsloven af 1971 en endnu snævrere gruppe, nemlig de borgere, som er »patrials«. En »citizen of the United Kingdom and Colonies«, som ikke er »patrial«, har ikke uden videre ret til at indrejse i Det forenede Kongerige.

Desuden afgav Det forenede Kongeriges regering samtidig med undertegnelsen af tiltrædelsesakten en erklæring, hvis indhold var, at udtrykket »statsborger« overalt, hvor det anvendes i EKSF-traktaten, EØF-traktaten eller Euratom-traktaten eller i fællesskabsretsakter afledt fra disse traktater, skulle forstås som omfattende alene »patrials« og Gibraltarborgere. Retsvirkningen af erklæringen har været debatteret i teorien. Hvis den imidlertid skal tages på sin ordlyd (og formentlig ratificerede de andre medlemslande tiltrædelsesakten i tiltro hertil), betyder den, at en »citizen of the United Kingdom and Colonies«, som hverken er »patrial« eller Gibraltarborger, ikke er statsborger i Det forenede Kongerige i forhold til fællesskabsretten.

Eftersom fru Devred blev født i Alexandria og aldrig har boet i Det forenede Kongerige (faktisk har hun, så vidt vi ved, aldrig sat sine ben dér), kan det ikke antages, at hun er »patrial«. Svaret på spørgsmålet, om hun er »patrial«, kan heller ikke findes i hendes pas, fordi det blev udstedt i 1970. Svaret kan kun

konstateres ved at udforske hendes herkomst, for at se om hun opfylder betingelserne i section 2 i loven fra 1971. De vil erindre, at jeg spurgte hendes advokat under domsforhandlingen, om han kunne levere svaret, hvilket han ikke kunne. Vi har senere fået oplyst af ham, at en henvendelse fra fru Devred til det britiske konsulat i Bruxelles kun har resulteret i det svar, at undersøgelser ville være nødvendige.

Jeg vil ikke tilføje yderligere. Hvis det skulle vise sig, at fru Devred ikke er »patrial«, ville hendes belgiske statsborgerskab — om hun engang ønskede at arbejde i Det forenede Kongerige — i medfør af EØF-traktatens bestemmelser give hende en bedre ret hertil end hendes britiske statsborgerskab. Det ville da være vanskeligt at hævde, at hendes britiske statsborgerskab var fremherskende, i hvert fald i fællesskabsretlig sammenhæng.

Det tredje anbringende til støtte for fru Devred's påstand om at være berettiget til udlandstillæg ifølge artikel 4, stk. 1, litra a, byggede på nogle bemærkninger fra generaladvokat Mayras i *Gunnella*-sagen (Sml. 1973, s. 487-488), hvor han beskæftigede sig med et anbringende fremsat af fru Gunnella om, at henvisningerne i artikel 4 til datoen for en tjenestemands »tiltrædelse af tjenesten« skulle forstås som henvisninger til datoen for hans eller hendes tiltrædelse af tjenesten på et bestemt sted. Fru Gunnella var faktisk blevet reintegreret i Ispra efter en orlov, som hun havde fået af personlige grunde, forud for hvilken hun havde gjort tjeneste i Bruxelles. Generaladvokat Mayras tilbageviste dette anbringende og sagde, at begrebet tiltrædelse af tjenesten i artikel 4 kun kunne forstås som den første tiltrædelse af tjenesten ved Fællesskabet. Idet han henholdt sig hertil, hævdede fru Devred's advokat, at artikel 4, stk. 1, litra a, i hendes sag måtte anvendes på grundlag af hendes tiltrædelse af tjenesten i april 1967 og på baggrund af de da foreliggende omstændigheder. På det tidspunkt var hendes eneste statsborgerskab det britiske, og hun havde aldrig haft bopæl i Belgien.

Dette argument ville have været mere på sin plads som støtte for fru Devred's anbringende om at være berettiget til et udlandstillæg ifølge artikel 4, stk. 1, litra b, for der er intet i artikel 4, som udtrykkeligt eller forudsætningsvis medfører, at ændringer i en tjenestemands statsborgerskab, der indtræffer efter hans tiltrædelse af tjenesten, ikke skal tages i betragtning. Hvis man tog generaladvokat Mayras' bemærkninger ud af sammenhængen, kunne det hævdes, at når fru Devred nu er belgisk statsborger, sluttede den efter artikel 4, stk. 1, litra b, relevante tiårsperiode i hendes tilfælde i april 1967.

Selv fremsat på denne måde må argumentet efter min mening tilbagevises.

Generaladvokat Mayras' bemærkninger angik ikke en sag som fru Devred's om en person, som — efter at have taget sin afsked fra Fællesskabets tjeneste — genansættes nogle år senere. Fru Gunnella havde aldrig ophørt med at være fællesskabstjenestemand.

Jeg går nu videre til de anbringender, der er fremført til støtte for den påstand, at fru Devred er berettiget til udlandstillæg ifølge artikel 4, stk. 1, litra b. Der var to anbringender.

Det første gik ud på, at fru Devred's ophold i Belgien fra 1967 til 1971 må lades ude af betragtning, fordi det skyldtes, at hun gjorde tjeneste i Fællesskabet, og Fællesskabet er »en international organisation« i dette udtryks betydning i artikel 4.

Jeg vil til støtte for fru Devred antage, at Fællesskabet er en »international organisation« i dets egen tjenestemandsvedtægts betydning. (Generaladvokat Mayras var af denne opfattelse i *Gunnella*-sagen, jf. Sml. 1973, s. 487). Men selv i så fald vender dette anbringende artikel 4, stk. 1, litra b, på hovedet. Hvad denne bestemmelses ordlyd siger, er, at udlandstillæg skal betales til en tjenestemand, som er statsborger i den stat, hvor han er ansat, hvis han i tiårsperioden inden tiltrædelsen af tjenesten har haft bopæl på en varig måde *uden for* den pågældende stats europæiske område »af en anden grund end tjenesteudøvelse for en stat eller en international organisation«. Vi skulle altså her sige, at denne bestemmelse udstrækker retten til udlandstillæg til en tjenestemand, der — som statsborger i den stat, hvor han er ansat — havde bopæl *i* den stat i en del af tiårsperioden, hvis grunden *til* denne bopæl var, at han var i denne eller en anden stats tjeneste eller i en international organisations tjeneste. Jeg ser ingen grund til på denne måde at øve vold mod bestemmelsens ordlyd. Det blev af fru Devred fremført, at man af formuleringen i artikel 4, stk. 1, litra a, vedrørende »tilfælde, hvor vedkommende har gjort tjeneste for en anden stat eller en international organisation« skulle kunne udlede en skjult hensigt hos forfatterne af artikel 4 om, at bopæl hvor som helst i en international organisations tjeneste altid skulle lades ude af betragtning. Det korte svar herpå er efter min mening, at hvis forfatterne havde haft en sådan hensigt, ville de have givet udtryk for den og have konstrueret artikel anderledes. Sandt at sige ville det have været en mærkværdig hensigt for dem at have.

Det andet anbringende fra fru Devred's side vedrørende denne del af sagen var, at den periode, som hun tilbragte i Belgien før sit ægteskab, dvs., før hun blev belgisk statsborger, i det mindste ikke skulle tages i betragtning. Hun skulle således anses for at have boet uden for Belgien i noget mere end otte år af den relevante tiårsperiode. Hvad dette angår, tror jeg, at det skulle være nok at sige, at i sag 42/74, *Delvaux* mod *Kommissionen*, Sml. 1976, s. 167, udtalte Domstolen klart, at henvisningen i artikel 4, stk. 1, litra b, til ti år betyder ti år og intet andet.

Jeg ville derfor afvise fru Devred's påstand om, at Kommissionens beslutning, hvorved hendes udlandstillæg blev trukket tilbage, skulle erklæres ugyldig.

Hendes subsidiære krav om erstatning bygger på et anbringende om, at hun i tillid til ydelsen af udlandstillæg til hende i begyndelsen og i tillid til bekræftelsen heraf fra Kommissionen i form af en attest af 25. januar 1978 foretog transaktioner vedrørende køb af en lejlighed i Bruxelles, og at hun i den forbindelse påtog sig de finansielle forpligtelser, som

hun ellers ikke ville have anset det for passende indgå.

Jeg behøver ikke at besvære Dem med alle detaljerne i disse transaktioner, fordi det stod klart under den mundtlige forhandling, at bevismaterialet ikke støttede hendes anbringende. Det væsentligste var, at fru Devred indgik tre successive lånekontrakter. Den første, i henhold til hvilken hun skulle låne 600 000 BFR, var dateret den 17. februar 1978. Det var den eneste, som hun kunne have indgået under det indtryk, at hendes aflønning fra Kommissionen skulle omfatte et udlandstillæg. Den blev imidlertid annulleret og erstattet af den anden kontrakt, som var dateret 16. marts 1978, og som var på et mindre beløb, nemlig 212 600 BFR. Den anden kontrakt blev så også annulleret og erstattet af den tredje, dateret 22. september 1978, som var på 975 000 BFR. På tidspunktet for fru Devred's undertegnelse af den anden kontrakt, for ikke at tale om den tredje, var hun utvivlsomt klar over, at hendes ret til et udlandstillæg var tvivlsom. Det er derfor klart, at hendes krav om erstatning ikke kan tages til følge.

Min konklusion er, at Kommissionen frifindes, og at spørgsmålet om sagens omkostninger afgøres i henhold til artikel 70 i procesreglementet.